

Lilith teste, este

Egy mozzanat csupán. A nő leül a karosszékre, előredől, elveszi a kisasztalról az oda készített pohár vörös bort. Iszik.

Nő vagyok. Érzem minden keservét, nyomorát, minden isteni dicsőségét.

Tudod, nem szeretem a realitás szót, már nem fedí a valóságot. Mikor le akarok ülni dédapád székébe, meg kell görnyesszem a hátam, már csak azért is, hogy le tudjak ülni, alacsonyan van, nem volt magas ember az öreg, nyugodjon. Centiről centire, lassan, lassítva hajlik a gerinc, süllyed a fenék, eléri a szék vörössel párnázott részét. Meg sem pihenek a mozdulatban, azonnal megkezdem a lefelé és előre irányuló minimálisan 70 fokos dőlést, hogy elérjem a lakkozott kisasztalon délcegen álló poharat. A fények megcsillannak egy pillanatra és délibábot látok. Azt hittem, már elértem.

Tovább nyújtózom, a melleim már a térdemet súrolják, nincs rajtam melltartó, a meglepő ingertől felállnak a bimbók. Talán már elérem. Igen, először csak feketére lakkozott körmöm koccan a poháron, majd szélesre tárt ujjaimmal biztonságosan aláfogok az öblös résznél.

Meg tudod csinálni kislány, hiszek benned.

Mikor már megvan, megmarkolom, szorítom, innentől már az enyém, és senki nem veheti el tőlem.

A kezem magam felé húzom, immár a teli pohárral. Lustán fel egyenesedek, valami dorombol bennem, a csigolyák szinte nyikorogva, ropogva, csattogva állnak be olyan helyre, ahol kényelmesebb nekik. Nyelvem már kikukucskál a szám sarkából, rózsaszín és nedves.

A karom szinte automatikusan emelkedik fel. Ha ezt a pillanatot is lelassítjuk, nem látunk mást közelről, csak egy lomha végtagot, ami a levegőt hasítja. Nem törődve a légellenállással, erejét nem kímélve hasít, még a kar apró szőrszájai is meghajolnak az akarata előtt.

A pohár pereme már elérte az ajkam szélét. Körülbelül 45 fokig döntöm meg a poharat, az ízlelőbimbók kinyílnak, és szinte kidugják a fejüket, hogy megérezzék az első zamatot.

Föld íz. Egy nyári este íze, annak a nyári estének az íze, mikor elhagytalak. Finom, nekem ízlik.

A vörös színű folyadék végigsiklik a nyelvemen, eléri a nyelvcsővem. Ott már nincs, ami érezze, az íznek csak az emléke él tovább. Elkezd marni kicsit, száraz a bor és hűvös. Azt hiszem, leért a gyomromba. Melegít. Az isten tudja, honnan jövő hó szétárad bennem. Mintha egy korty még a bugyimba is jutott volna.

Lehunyam a szemem. Renyhe közönnyel hátra dőlök, enyhén megfeszül rajtam a blúz. Kicsit erősebben markolom a poharat.

Hát itt ülök én, dédapád székében, az ükapám borát használva arra, hogy emlékezzek. Most már végérvényes, nem élhetek a föld íze nélkül.

A vén szivar

A férfi kilép az ajtón. A zsebéből elővesz egy szivart. Rágyújt.

Hát elhagyta. Megtetted. Tegnap még a szőlők alatt voltunk, te, én és apám. Megfogom a rozszant, rozsdás kilincset, olyan óvatosan nyúlok hozzá, mintha egy szőlőfürtöt fognék. Lenyomom, még ebben a mozdulatban is benne van a dohosság, az én dohosságom.

Az öreg, szürke ajtó csikorogva, jajgatva nyílik, egy örökkévalóságig hallom ezt az éles hangot. Húzza a nótát, mint valamikor a kocsmában a cigány.

Nem csodálom, hogy elmenekültél. Untad Ádámot, értem én.

Kitárom az ajtót, és kilépek. Átlépek a küszöböt. Most úgy érzem, korábban kellett volna kinyitnom az ajtót.

Benyúlok a kabátom zsebébe. Te tudnád a színét, anyagát, származását, szabását és minden lófaszt róla. Piszkos kezembe veszem a zsebben megbúvó Cohiba Siglót, leharapom a végét, kiköpöm a földre.

Egyszer itt szeretkeztünk a ház előtt, a földön, olyan tüzes voltál, mint egy ötvenéves Merlot. Aztán én elmentem dolgozni. Elmentem, mit lehet tenni, egyszer menni kell, hát menni kell. Öregapám megtanította, hogy a bor erősebb, mint a vér.

Megfogom végre a szivart, sóhajtok és meggyújtom. Beleszívok egy jó mélyet, éget, csípi a nyelvem, az orrom, miközben eregetem a füstöt, mint egy sárkány.

Nem haragszom rád. Csak hiányzol. Az édenkertet adtam neked.

Az első tőke

Egy férfi és egy nő kézen fogva sétál a hegyoldalon. Kezükben egy vékony venyige. Elültetik.

A víz nem válik vérré, de a bor igen.

Négy szem pásztázza a tájat. Minden pénz, minden apró kis fillér, minden élet itt hever előttük. Zöldell rajta a fű, a madarak is e föld felett csiripelnek a legszebben. Messzebről hallani, az urak birtokán káromkodnak a kocsisok.

Szép nap ez.

A nő követi a férjét, kezében vékonyka szál szőlőhajtás. Két munkáskéz fogja egymást. Ebben az egybefonódásban már benne van a gyermek, aki majd itt fog szaladgálni. A nő tudja ezt, érzi a mozdulatban, ahogy a lábát emeli és halad előre. Érzi a meztelen talpa alatt a földben. A nő tudja, a férfi vár arra, amit nem tud.

Később megállnak egy kicsit, a kezek szorítása csöppet erősödik, a tüdők kissé sípolva szívják be a levegőt. Térdre esik mindkettő. A templomban térdepeltek így egykor az esküvőn.

Négy kéz elkezdi kaparni a földet. Körmük alá kosz kerül, miközben dolgoznak. Így lesz ez már mindig. A venyige bekerül méltó helyére. Betemetik. Rásimítanak körülötte a földre, mintha egy gyerek fejét simogatnák, aki majd egyszer ennek a földnek a gyümölcsét eszi.

A világon minden a helyén van.

Ülnek még egy keveset, majd elindulnak a házikó felé, amelynek szürke az ajtaja.

A bajnok mindig talpra áll I., akril, print, vászon, 2010

